

Sygn. akt: *I.C. 440/16 upr.*

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił przeciwko E. K. z pozwem o zapłatę kwoty 1.209,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swe żądanie powód podał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udzielił pozwanemu pożyczki na podstawie umowy z dnia 8 stycznia 2015 r. nr (...) na kwotę 1.931,05 zł na którą złożyły się: kwota pożyczki 1.000,00 zł, odsetki umowne 82,47 zł, opłata przygotowawcza (w tym dodatkowa opłata przygotowawcza) 162,40 zł, koszt ubezpieczenia 160,00 zł oraz opłata za obsługę pożyczki w domu 514,00 zł. Tytułem spłaty powyższej pożyczki pozwana wpłaciła kwotę 648,00 zł. Kwota powyższa została zaliczona na poczet kapitału do wysokości 392,23 zł, odsetki 82,19 zł oraz opłatę za obsługę pożyczki w domu 173,58 zł. W związku ze zmniejszeniem rocznej stopy oprocentowania kwota odsetek została pomniejszona o 12,18 zł. Dodatkowo w związku z wypowiedzeniem pożyczki przed okresem na jaki została zawarta, saldo zadłużenia zostało pomniejszone o opłatę za obsługę pożyczki w domu w wysokości 278,74 zł. Według stanu na dzień złożenia pozwu, po uwzględnieniu wpłat dokonanych przez pozwaną, łączna kwota wynikająca z umowy pożyczki nr (...) wynosi 1.209,19 zł w skład której wchodzi kapitał 930,17 zł, odsetki 00,28 zł opłata za obsługę pożyczki w domu 278,74 zł. Pismem z dnia 8 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty powyższej kwoty. Wezwanie okazało się bezskuteczne. Powód podniósł ponadto, iż umowa pożyczki, łącząca strony niniejszego sporu, na podstawie obowiązujących przepisów prawa, ma charakter kredytu konsumenckiego z ubezpieczeniem spłaty kredytu (ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 12.05.2011 roku). W ramach łączącego strony stosunku prawnego pozwana dokonała fakultatywnie wyboru dodatkowo płatnej usługi, w postaci indywidualnej obsługi pożyczki w domu, przez przedstawiciela powoda (odbiór rat w domu pożyczkobiorcy). Tym samym spłata pożyczki, na wniosek dłużnika, uzyskała charakter długu odbiorczego. Powód oświadczył, że realizował zgodnie z umową usługę obsługi pożyczki w domu. Wartość dodatkowych usług skalkulowana została z uwzględnieniem kosztów ponoszonych przez powoda na realizację w/w obsługi domowej (wynagrodzenie osób obsługujących spłatę pożyczki w domu: obciążenia publiczno-prawne, koszty dojazdu do klienta, marża powoda itp.).

Pozwana E. K. w piśmie z dnia 25 kwietnia 2016r. nie kwestionowała, iż zawarła umowę pożyczki. Podała, iż jest w trudnej sytuacji oraz że chciałaby spłacić zadłużenie w ratach po 150 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 8 stycznia 2015 r. roku E. K. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą miała otrzymać do wypłaty kwotę 1.000,00 zł. Ponadto zobowiązała się zwrócić pożyczkodawcy kwotę 160,00 zł tytułem ubezpieczenia pożyczki, kwotę 162,40 zł tytułem opłaty przygotowawczej (w tym 46,40 zł jako dodatkowej opłaty przygotowawczej) oraz odsetki w wysokości 12 % w stosunku rocznym, to jest kwotę 94,65 zł. Jednocześnie zadeklarowała chęć skorzystania z usługi obsługi pożyczki w domu i zgodziła się uiścić z tego tytułu kwotę 514,00 zł. Łączna kwota zobowiązania wyniosła 1.931,05 zł. Zgodnie z umową pożyczkodawca był zobowiązany do odbioru spłaty rat pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy, a spłata miała nastąpić w 60 ratach tygodniowych po 32,19 zł, przy czym ostatnia rata wyniosła 31,84 zł (dowód: umowa pożyczki nr (...) k. 4 - 5).

Pismem z dnia 24 listopada 2015 roku (...) S.A. wypowiedział umowę pożyczki nr (...). W piśmie wypowiedzającym pożyczkodawca jako przyczynę wypowiedzenia powołał okoliczność, iż „Doradca Klienta nie może bez narażenia swojego zdrowia lub życia bezpiecznie odbierać w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy tamże płatnych rat pożyczki z uwagi na zachowanie osób lub zwierząt tamże przebywających”. (...) S.A. wezwał E. K. do zapłaty kwoty 1.209,19 zł w terminie do dnia 31 grudnia 2015 r. pod rygorem skierowania sprawy do postępowania sądowego (dowód: pisma k. 6).

W dniu 8 stycznia 2016r. (...) S.A. skierował do pożyczkobiorcy informację o stanie zadłużenia, w której wskazał, iż jej łączne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki nr (...) na dzień 8 stycznia 2016 roku wynosiło 1.209,19 zł. Wezwał

pożyczkobiorczynię do zapłaty wskazanej kwoty do dnia 22 stycznia 2016 r. po rygorem wszczęcia postępowania sądowego (dowód: pismo k. 7, informacja k. 8).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawę faktyczną pozwu w sprawie niniejszej stanowiła umowa pożyczki zawarta przez powoda i pozwaną. Samo zawarcie umowy przez strony uznać należało za niewątpliwie. Potwierdza to bowiem umowa pożyczki nr (...), której oryginał załączono do pozwu.

Wątpliwości Sądu wzbudziły już jednak niektóre zapisy tejże umowy co do ich zgodności z przepisami ustawy, a w konsekwencji - zakresu odpowiedzialności pozwanej wobec powoda.

Podkreślić w tym miejscu należy uwagę, że pożyczka stanowi umowę stypizowaną w kodeksie cywilnym. Jej istotę stanowi przeniesienie przez pożyczkodawcę na pożyczkobiorcę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, za jednoczesnym zobowiązaniem się pożyczkobiorcy do zwrotu pożyczkodawcy tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 kc).

W ocenie Sądu umowę pożyczki zawartą przez strony postępowania uznać należało za ważną w odniesieniu do kwoty pożyczzonego kapitału wraz z odsetkami umownymi z tytułu opóźnienia, których wysokość wynika jednoznacznie z treści umowy załączonej do pozwu. Powyższe pozostaje bowiem w zgodzie z treścią art. 359 § 2 kc.

W zaistniałym stanie rzeczy rozważyć jeszcze pozostało zasadność żądania pozwu w zakresie pozostałych jego składowych tj. kosztów ubezpieczenia pożyczki, opłaty za obsługę pożyczki w domu oraz opłaty przygotowawczej i dodatkowej opłaty przygotowawczej.

Uprawnienie do badania zasadności żądań pozwu w tym zakresie (a jednocześnie uprawnienie do badania ważności postanowień umownych pożyczki) daje Sądowi art. 58 § kc. Należy mieć, bowiem na względzie, iż celem art. 58 kc jest zapobieganie powstawaniu stosunków prawnych o treści niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa lub zasadami współżycia społecznego. Bezwzględna nieważność charakteryzuje szereg cech: czynność prawna bezwzględnie nieważna od początku (ab initio) i z mocy prawa - bez konieczności powoływania się na ten fakt (ex lege) nie wywołuje skutków prawnych, sąd uwzględnia bezwzględną nieważność z urzędu, a orzeczenie ma charakter deklaracyjny. Adresatem norm prawnych przewidujących bezwzględną nieważność czynności prawnej są w pierwszym rzędzie organy stosujące prawo (sądy oraz organy władzy publicznej), dlatego sąd obowiązany jest wziąć pod uwagę bezwzględną nieważność czynności prawnej z urzędu (ten trafny pogląd zdecydowanie przeważa w piśmiennictwie i orzecznictwie - zob. S. Grzybowski, Prawo cywilne. Zarys części ogólne, Warszawa 1985, s. 278; K. Gandor, Konwersja, s. 48; Z. Radwański, [w:] System Pr. Pryw., t. 2, 2008, s. 432, Nb 8; A. Janiak, [w:] Kidyba, Komentarz 2012, t. I, s. 336; uzasadnieniu wyr. SN z 10.10.2002 r., V CK 370/02, OSN 2004, Nr 2, poz. 21) nawet jeśli żadna ze stron postępowania nie powołuje się na nieważność czynności prawnej (w wyr. z dnia 19.12.1984r., III CRN 183/84, L., SN trafnie zwrócił uwagę, że: "W sprawie, w której wyłania się kwestia nieważności bezwzględnej umowy (art. 58 kc), sąd kwestię tę bierze z urzędu pod rozagę jako przesłankę swego rozstrzygnięcia). Obowiązek uwzględniania z urzędu nieważności czynności prawnej ciąży również na organach podatkowych (zob. wyr. SN z 13.6.2002 r., III RN 108/01, OSNP 2003, Nr 10, poz. 236). Przepis art. 58 kc stanowi, że nieważne bezwzględnie są nie tylko czynności prawne sprzeczne z ustawą, ale także mające na celu obejście ustawy (czynności in fraudem legis).

Ponadto strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek krótkoterminowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy zawartej z pozwaną były w całości dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien, dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Kodeks cywilny w art. 22¹ pod pojęciem konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. W przedmiotowej sprawie zawarte pomiędzy stronami umowy pożyczek nie były związane z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwanej.

W rozumieniu art. 385¹ § 1 kc „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

A. postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności.

Dokonując analizy treści wzorca, Sąd ustalił, że pożyczkodawca w przedmiotowej umowie stosuje zabieg mnożenia dodatkowych opłat i prowizji, względnie podwyższa ich wysokość, pomimo że formalnie ogranicza wysokość odsetek do poziomu zgodnego z treścią art. 359 § 2¹ kc. Pożyczkodawca podjął próbę obejścia ww. przepisu poprzez zastosowanie zawyżonych opłat za administrowanie pożyczką i ustanowienie zabezpieczenia, co znajduje odzwierciedlenie w znacznie przekraczającej odsetki maksymalne rocznej rzeczywistej stopie oprocentowania. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, taki zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta.

Z treści umowy pożyczki wynika, iż koszt ubezpieczenia w wysokości 160,00 zł, jest to koszt składki przypadającej na pożyczkobiorcę z tytułu objęcia go umową ubezpieczenia grupowego, pokrywany przez pożyczkobiorcę przez potrącenie tej składki z kwoty udzielonej pożyczki - w przypadku decyzji pożyczkobiorcy o zabezpieczeniu spłaty pozostałej kwoty do zapłaty ubezpieczeniem grupowym z tytułu przystąpienia do umowy generalnej w sprawie zawarcia grupowego ubezpieczenia na życie osób zaciągających pożyczki u strony powodowej zawartej pomiędzy MetLife Towarzystwem (...) S.A. a stroną powodową, o której mowa w treści „Postanowień wspólnych” umów.

Postanowienie umowne wskazane jako niedozwolone - jak już wyżej podano - nie może dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Dodatkowej formy zabezpieczenia spłaty pożyczki w postaci zawarcia umowy ubezpieczenia, zdaniem Sądu, nie można jednak uznać jako świadczenia głównego stron, zwłaszcza, iż pojęcie to winno być interpretowane w wąski sposób i dotyczy ono elementów istotnych umowy. Za niedopuszczalne uznać należało obciążenie E. K. przez stronę powodową kosztami ewentualnej umowy ubezpieczenia na życie. Dodatkowo z powodu nie przedłożenia do sprawy umowy ubezpieczenia grupowego zawartego z MetLife Towarzystwem (...) S.A. nie wiadomo co dokładnie jest przedmiotem tej umowy, do której przystąpił pozwany, jaka jest suma ubezpieczenia, kto jest uprawniony do otrzymania ewentualnego odszkodowania, nie wiadomo też jak została wyliczona składka w kwocie 160,00 zł z tytułu przystąpienia do tej umowy. Brak jest informacji, czy zostały one ustalone przez zakład ubezpieczeń, czy samodzielnie przez stronę powodową. Ponadto nie wiadomo, czy składka ta faktycznie została przelana na rzecz towarzystwa ubezpieczeniowego, czy też po potrąceniu jej z kwoty pożyczki, pozostała do dyspozycji pożyczkodawcy. Powód nie załączył do pozwu żadnych dokumentów, z których treści wynikałoby,

iż w dacie zawarcia umowy pożyczki łączyła go z jakimkolwiek towarzystwem ubezpieczeniowym umowa oraz że ochroną ubezpieczeniową objęto życie pozwanej. Tymczasem zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 kpc, według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne. Zdaniem Sądu działania polegające na obligatoryjnym obciążeniu w związku z zawieraną umową klienta, kosztami składki ubezpieczeniowej nie sposób uznać za zgodne z dobrymi obyczajami i nie naruszające interesów konsumenta. Wzorzec umowy stosowany przez stronę powodową zawiera postanowienia dotyczące obowiązkowego przystąpienia do ubezpieczenia grupowego - z treści „Postanowień wspólnych” umów wynika, że „pożyczkobiorca nie ma prawa rezygnacji z ochrony ubezpieczeniowej, chyba że jednocześnie skutecznie odstąpi od umowy”. Zmuszanie konsumenta do przystąpienia do takiego ubezpieczenia należy uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami.

W tej sytuacji Sąd powziął podejrzenie, iż w/w postanowienia umowne dotyczące obciążenia pozwanej E. K. składką na ubezpieczenie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych i miały stanowić dodatkowe (oprócz odsetek) obciążenie fiskalne pożyczkobiorcy pobierane przez pożyczkodawcę.

Zdaniem Sądu meriti podobnie ocenić należy postanowienia umowne obciążające pozwaną E. K. kosztami obsługi pożyczki w domu w wysokości 514,00 zł.

Zgodnie z umową opcja obsługi pożyczki w domu jest to umowna metoda obsługi pożyczki w domu pożyczkobiorcy, polegająca na spłacie rat pożyczki poprzez odbiór przez przedstawiciela pożyczkodawcy spłacanych przez pożyczkobiorcę rat pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy. Opłata za obsługę pożyczki w domu jest to wynagrodzenie pobierane przez pożyczkobiorcę w przypadku wyboru przez pożyczkobiorcę obsługi pożyczki w domu oraz jej wykonania.

W tym miejscu podkreślić należy, że (...) S.A. nie udowodnił wykonania tej usługi, a więc, że faktycznie w domu pozwanej były od niej pobierane jakiegokolwiek raty. Już tylko z tego tytułu żądanie zwrotu tej kwoty jest nieuzasadnione.

Niezależnie jednak od powyższego Sąd ocenił postanowienia umowne zobowiązujące pozwanego do zapłaty wskazanych powyżej kwot jako abuzywne - naruszające dobre obyczaje i interes konsumenta poprzez obciążanie go opłatą 514,00 zł co przekracza połowę wysokości kwoty do wypłaty z tytułu pożyczki tj. kwoty 1.000,00 zł. Te postanowienia umowne godzą więc w równowagę kontraktową tego stosunku. Wysokość tej opłaty jest bowiem niezależna od ilości wizyt w domu pożyczkobiorcy, a opłata ta jest pobierana nawet wtedy gdy wizyt tych nie ma, gdyż pożyczkobiorca nie spłaca rat pożyczki.

Z kolei wysokości zastrzeżonych z tego tytułu kwot naprowadza na podejrzenie, iż w/w postanowienia umowne dotyczące obciążenia pozwanego tak wysoką opłatą za obsługę pożyczki w domu - niezależnie od ilości wizyt w domu - ma na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych i mają stanowić dodatkowy (oprócz odsetek) obciążenie fiskalne pożyczkobiorcy pobierane przez pożyczkodawcę - tak jak w przypadku kosztów ubezpieczenia. W powyższym gruncie fakt, iż w treści umowy obok wpisanej wysokości opłaty za obsługę pożyczki w domu wpisano 51,40 %.

Powyższe należy również odnieść do opłaty przygotowawczej, określanej przez powoda jako kwota należna z tytułu zawarcia umowy oraz dodatkowej opłaty przygotowawczej - jako opłaty pokrywającej koszty związane z uruchomieniem pożyczki w domu oraz dostarczeniem gotówki do domu pożyczkobiorcy. Powód w żadnym stopniu nie wykazał z jakich konkretnie czynności i z jakiego tytułu koszty opłat przygotowawczych powstały. Wszelkie natomiast opłaty i prowizje pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Nie powinny być zatem formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych przez pożyczkodawcę. Jako że w umowie pożyczki załączonej do pozwu nie wskazano sposobu kalkulowania wynagrodzenia (opłaty przygotowawczej) należnego powodowi - żądanie pozwu w omawianym zakresie uznał Sąd za budzące wątpliwości i nieudowodnione. Z dowodów powyżej opisanych w części ustaleniewej uzasadnienia wynika, iż opłata przygotowawcza wyniosła 116,00

zł i ustalona została w wysokości przekraczającej 10% kwoty kapitału (116,00 zł opłaty przygotowawczej przy kwocie kapitału 1.000,00 zł). Ponadto przewidziano jeszcze dodatkową opłatę przygotowawczą w wysokości 46,40 zł.

Wskazać również należy, iż zastrzeżenia te nie mają żadnego uzasadnienia, w szczególności w zyskach osiągniętych w ramach normalnej i rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej i należy je uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, w szczególności z tradycyjną zasadą uczciwości i rzetelności kupieckiej. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 27 lipca 2000 r. (IV CKN 85/00, OSP 2001/3/48) wskazał, że ocena zgodności umów z tymi zasadami pozostawiona zostaje sądom, dokonującym jej na podstawie znajomości zjawisk ekonomicznych i społecznych wyprowadzonej z doświadczenia życiowego. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 08 stycznia 2003r. (III CKN 1097/00, OSP 2004/4/52) stwierdzając, że pozostawione stronom swobody określania wysokości odsetek, nie uchyla kontroli Sądu pod kątem ogólnych klauzul zabezpieczających obrót gospodarczy przed zjawiskami patologicznymi, które mimo pozornej zgodności z innymi przepisami nie mogą doznać ochrony ze strony państwa. Kontrola ta jest więc niezbędna również w sytuacji, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, przy stosowaniu zabiegu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Z powodów wskazanych powyżej, kwestionowane postanowienia umowy są nieważne w takiej części, w jakiej - w okolicznościach sprawy - zasady współzycia społecznego ograniczają zasadę swobody umów (art. 353¹ kc w związku z art. 58 § 2 i 3 kc), tj. w zakresie dotyczącym wszystkich tzw. opłat za administrowanie pożyczką.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd uznał roszczenia pozwu w zakresie należności z tytułu ubezpieczenia pożyczki, opłat za obsługę pożyczki w domu oraz opłat przygotowawczych za niezasadne.

Reasumując Sąd uznał, iż tytułem pożyczki E. K. winna była spłacić kwotę 1.094,65 zł (należność główna + odsetki) w 60 ratach. Przy czym należność ta winna zostać zmniejszona o wskazaną w pozwie kwotę odsetek 12,18 zł, co dało kwotę 1.082,47 zł. W/w na poczet tej umowy pozwana wpłaciła kwotę 648,00 zł. Żądanie pozwu należało więc uwzględnić w zakresie kwoty 434,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu tj. od 23 lutego 2016 r., oddalając je w pozostałym zakresie jako bezzasadne (pkt I i II wyroku). Przy czym orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 kc. Stanowi on bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 kc, który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się odsetek od dnia wytoczenia powództwa i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie. W kontekście powyższego Sąd uznał, iż wniosek pozwanej o rozłożenie na raty należności nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu jest ona zbyt niska aby skorzystać z ulgi w postaci rozłożenia płatności na raty tym bardziej, iż pozwana poza powołaniem się na trudną sytuację materialną w żaden sposób jej Sądowi nie wykazała.

Z kolei o kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 100 kpc w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490), dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. W przedmiotowej sprawie strona powodowa poniosła koszty w łącznej kwocie 407,00 zł (opłata od pozwu - 30,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową - 377,00 zł) i wygrała sprawę w 36%. Dlatego Sąd orzekł, że pozwana jest zobowiązana zwrócić stronie powodowej kwotę 142,52 zł (36 % x 407,00 zł) - pkt III wyroku.

SSR Małgorzata Malinowska